

Camellia

两世情缘

เมื่อข้า
ทั้ม/ภพ

มาเป็นสตรี
ท่ามกลาง

สี่บุรุษ
ผู้เลิกลำ

6

醉寂寞 จู่ยจีม่
เขียน

บทที่ 151 ราวสายลม รวดวงตะวัน

ฉันได้เห็นแล้ว นัยน์ตาเป็นชาคู่หนึ่งที่บรรจโลกทั้งใบเอาไว้

เมฆหมอกแสงฉาน ดวงตะวันแลจันทรสาวยไหว สะท้อน
ดวงหน้าที่เต็มไปด้วยน้ำตา

นั่น...คือใบหน้าของฉัน

ฉันไม่เคยรู้เลยว่า ดวงตาเป็นชาคู่หนึ่งจะทำให้รู้สึกอบอุ่น
ได้เช่นนี้

บางที...สิ่งที่อบอุ่นไม่ใช่ดวงตาคู่หนึ่ง ทว่ามาจากแสงสว่าง
มัวเมาโอบล้อมความรู้สึกที่พรั่งพรูออกมาจากดวงตาคู่หนึ่งต่างหาก

“ชินชิน...” เฟิงจื่อหยางพรวดเรียกชื่อของฉันไม่ขาด มือ
ข้างนั้นลูบใบหน้าของฉันด้วยความรัก

ฉันผินยิ้มออกมา ทว่าดวงตากลับมีน้ำตาไหลออกมา

ถ้าหากการได้พบคือโชคชะตาที่ถูกกำหนดเอาไว้ ถ้า
เช่นนั้น...ไม่ว่าในอนาคตจะต้องพบพานสิ่งใด ไม่ว่าจะเป็นความ-
สุข ความสนุกสนาน ความเจ็บปวด หรือความโศกเศร้า ฉันก็
ควรจะยอมรับมันอย่างจริงใจที่สุด

ฉันเงยหน้าขึ้น เอ่ยพร้อมรอยยิ้มและน้ำตานอง “จื่อหมิง
ไม่พบกันนานนะ”

เฟิงจะกล่าวจบ เฟิงจื่อหยางก็อำแขนออก อาการสรีชา
ตัวกว้างสยายไปกลางอากาศ รวมเอาความอ่อนละมุนของสาย
ลมในฤดูใบไม้ผลินับสิบหลี่มาโอบกอดฉันไว้แน่น

เขาใช้ท่อนแขนกอดรัดฉันให้ฝังเข้าไปในร่างกายของเขา
ให้ฉันได้สัมผัสลมหายใจ ความอบอุ่น อ้อมกอดอันเจ็บปวด และ
ความคิดถึงของเขาได้อย่างแท้จริง...

แสงและเงาราวสายน้ำ ไหลผ่านไปโดยที่คนเราไม่ทันรู้ตัว

บางที่คนที่ได้พบกันทุกวัน อาจจะถูกตนเองบดบัง
ความจริง แต่บางที่คนที่ไม่ได้พบกัน มองเพียงปราดเดียวก็เห็น
ความเสื่อมโทรม

เฟิงจื่อหยางผ่ายผอมลงมาก คำโครงหน้าเด่นตระหง่าน
ยังคงมีความคมปลาบราวคมมีด สีหน้าแข็งขึ้นยังคงเย็นชา
ราวหิมะ ทว่าดวงตาของเขากลับยากที่จะปกปิดความถวิลหา

เหตุใดเขาถึงเหนื่อยล้า รอยดำที่ใต้ตาของเขา เหมือน
กำลังบอกข้อมูลอะไรบางอย่างแก่ฉัน

ฉันอิงแอบอยู่ในทรวงอกของเขา ฟังเสียงหัวใจของเขา
เต้น นั่นคือเสียงแห่งชีวิตและความรู้สึก

ฉันคิดว่า...ฉันเข้าใจข้อมูลที่ได้รับนั้นแล้ว

แขนของเฟิงจื่อหยางโอบรอบเอวของฉัน อีกมือหนึ่ง
กดศีรษะของฉันให้แนบกับทรวงอกของเขา ออกแรงเสียดจน
ฉันแทบจะหลอมลงไปอยู่ในร่าง เสียงของเขาพริ้วเรียกชื่อของ
ฉันเข้าไปเข้ามาอยู่ข้างหู “ซินซิน ข้าคิดถึงเจ้า...”

เขาเอื่อยอย่างแผ่วเบา ราวกับหลังจากที่ดวงตะวันจันทรา
และดาวเดือนผันเปลี่ยนแล้ว ก็พึมพำที่ข้างใบหูของฉันอย่าง
ตกตะกอนแล้ว

เฟิงจื่อหยางงดงามราวกับสายลมพัดผ่านอย่างไรร่องรอย
แต่กลับให้ความรู้สึกคงอยู่ ราวกับว่าเขาคือเครื่องยืนยันของ
การเกิดมาพร้อมความเลอเลิศที่สวรรค์ประทานให้ เยือกเย็นดัง
ดอกเหมยที่เยือกหิ่ ร้อนแรงเช่นดวงอาทิตย์เจิดจ้า เป็นดังนี้เสีย
ของเขา

ที่ผ่านมาเขาเป็นชาต่อโลก ชุกซ่อนความยินดียินร้าย
ทั้งหมด ความแค้น ความรัก ผ่านความเดือดดาลอ้างว้างมา
หลายปี ความรู้สึกส่วนลึกราวท้องทะเลที่ถูกฝังกลบไว้ และแล้ว
...คนเช่นนี้ ในขณะที่ความรักและความแค้นไม่อาจปกปิดได้อีก
ต่อไป ก็ปรากฏขึ้นในโลกมนุษย์ด้วยกลิ่นอายที่ไม่อาจขัดขวาง
และทวงทาทิ้งดงามที่สุด ประทับใจผู้คนที่อยู่ตรงนั้น รวมถึงฉัน
ด้วย

หลังจากที่ฉันร้องด้วยความตกใจ เขาก็อุ้มฉันขึ้น

ผู้คนต่างส่งเสียงฮือฮา แต่แล้วก็เงียบลงอย่างรวดเร็ว

ฉันบิดร่างขัดขึ้นสองสามครั้ง ร้องว่า “เจ้า...วางข้าลงนะ!”

เฟิงจื่อหยางก้มหน้าลงมามองฉัน ดวงตาดำลุ่มลึก “ไม่
ครั้งนี้ข้าจะไม่ยอมปล่อยมือไปจากเจ้าอีกแล้ว”

เขากอดฉันไว้ ก้าวเท้าเดินไปยังเกี้ยวอย่างมั่นคงแน่วแน่

“ออกเดินทาง” เกี้ยวถูกยกขึ้นอย่างมั่นคง ราชองค์รักษ์
ที่คอยคุ้มกันและชาวบ้านต่างลุกขึ้น เสียงฝีเท้าย่ำบนพื้น เสียง
ชุดเกราะกระทบกัน ดังขึ้นตามมา

เสียงที่ดังขึ้น รวมถึงเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของชาวบ้าน
ที่กระซิบกระซาบกันอย่างลึกลับ

ทหารนับพันเรียงรายเป็นแถวยาว แหวกสองข้างทาง
ออกเป็นเส้นทางยาวราวมังกร เพื่อเปิดทางให้เกี้ยวที่แบกมา
อย่างมั่นคง

เหล่าชาวบ้านไม่กล้าตามมา ได้แต่อยู่ที่เดิม มองดูขบวน
ยาวเหยียดที่กำลังจากไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น

บางทีพวกเขาอาจจะกำลังคิดว่า นั่นเป็นสตรีจากบ้านใด
ถึงได้โชคดีได้รับความรักจากฮ่องเต้ถึงเพียงนี้

บางทีพวกเขาอาจจะกำลังยินดีออกมาจากใจจริง ที่ฮ่องเต้
หนุ่มแน่นและมากความสามารถของพวกเขาได้มีรักแท้

แต่แล้วสุดท้ายในวันหนึ่ง เมื่อโลหิตสีแดงสดอาบไปทั่ว
ท้องฟ้าจากความรักและความแค้นที่พั้วพันกัน เมื่อถึงเวลานั้น
พวกเขาจะยังคิดถึงช่วงเวลานี้ แล้วอวยพรให้พวกเราสองคน
มีความสุขจากใจจริงอยู่หรือไม่

เกี้ยวเคลื่อนตัวไปข้างหน้าอย่างมั่นคง

ฉันนั่งอยู่บนเกี้ยว ร่างแข็งทื่อ รู้สึกรุ่มร้อนและไม่อาจ
ขยับร่างได้ ใบหน้าแดงด้วยความอับอาย

ไม่ใช่เพราะเกี้ยวหลังนี้มีขนาดเล็กแคบ กลับกัน เกี้ยว
หลังนี้มีขนาดกว้างขวาง สามารถนั่งได้ถึงสามถึงสี่คนเลยทีเดียว

ที่ฉันรู้สึกอับอายขายหน้า เพราะในตอนนี้นั้นถูกเฟิงจื่อ-
หยางตระกองกอด แขนของเขารัดแน่นอยู่ที่เอว ทำให้ฉันต้อง
นั่งอยู่บนตักของเขา นิ้วมือของเขาประสานกับทั้งสิบนิ้วของฉันไว้

ฉันเคยได้ยินคนพูดว่า หากชายหญิงประสานนิ้วทั้งสิบ
เข้าด้วยกันแล้วไม่มีช่องว่างเลยแม้แต่หน่อย ต่อไปก็จะได้รับ
ความสุข

ฉันก้มลงมองมือที่ประสานกันอยู่ ก็พบว่ามือขวาของ
เฟิงจื่อหยางมีรอยแผลเป็นหลายแห่ง

เรื่องราวในอดีตยากจะหวนกลับ แต่ยังคงคิดถึงความ-
เจ็บปวดที่มีอยู่เต็มหัวใจครั้งแล้วครั้งเล่า

นั่น...คือแผลเป็นจากการที่เขากระโดดจากหน้าผาลงมา
ช่วยฉัน

นั่น...คือสัญญาการเผชิญความเป็นความตายที่ไร้ซึ่ง
ความโกรธแค้นและความเสียใจภายหลังที่เขาเขียนขึ้น

รอยแผลเป็นบิตเปี้ยวเหล่านั้น ไม่มีทางที่จะรางเลือนไป
จากฝ่ามือของเขาได้อีก และไม่อาจรางเลือนไปจากหัวใจของฉัน
ได้ด้วยเช่นกัน

ฉันลูบผ่านแผลเป็นนั้น เอ่ยถามเสียงเบา "...ยังเจ็บอยู่
หรือไม่"

เฟิงจื่อหยางกดปลายคางลงบนชอกคอของฉันจนทำให้
รู้สึกจุกจิก เสียงอ่อนละมุนดังขึ้นข้างหู "ชินชินโง่จัง นานเพียงนี้
แล้ว ข้าหายเจ็บตั้งนานแล้ว"

“อ้อ” ฉันตอบรับ “แสดงว่า...ตอนนั้นคงจะเจ็บมากสินะ”

รอยยิ้มค่อยๆ กว้างขึ้น “เพื่อชินชินแล้ว จะเจ็บได้อย่างไร”

ฉันถลึงตาใส่เขาอย่างอดไม่ได้ “เพื่อข้า แม้แต่ชีวิตตัวเอง ก็ไม่ต้องการแล้วหรือ”

รอยยิ้มของเฟิงจื่อหยางอ่อนบางราวกับก้อนเมฆ และ ร้อนแรงดังเปลวไฟ “หากเพื่อชินชินแล้ว มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้บ้าง”

ฉันก้มหน้ามองนิ้วที่ประสานกันอยู่ทั้งสิบ ก็คิดถึงสิ่งที่ เขาทำให้ฉันทุกสิ่งทุกอย่างจนไม่อาจปฏิเสธได้ ได้แต่นั่งเงิบๆ ไม่พูดไม่จา

ฉันเงิบเสียงลง ทำให้ภายในเกี้ยวเงิบสงบ ลมหายใจ ของเฟิงจื่อหยางกระชั้นขึ้น

ลมหายใจอุ่นร้อนของเขาราดรดบนท้ายทอยของฉัน ริมฝีปากประทับลงมา พรหมจุ่มไล่ขึ้นมาจากลำคอ ลืมเลียใบหู ของฉันอย่างแผ่วเบา

“เจ้า!”

ใบหน้าของฉันแดงก่ำ พอฉันจะขยับตัว ก็ถูกเขากอดรัด เอาไว้ในอ้อมกอดจนขยับตัวไม่ได้

มือของเขาถูบผ่านไหล่ของฉัน ปลายนิ้วเซยปลายคาง ยกใบหน้าของฉันขึ้น แล้วจะประทับริมฝีปากลงมา

หัวใจของฉันผวา ฉันรีบเบี่ยงใบหน้าหลบหลีก “จื่อหมิง เจ้าอย่าทำแบบนี้!”

เฟิงจื่อหยางหยุดชะงัก พนมออกมา เอ่ยอย่างเนิบช้าว่า “ขอภัย ข้าบุ่มปามไปสักหน่อย” สองแขนกอดฉันไว้แน่น อีกครั้ง ปลายคางกดลงบนศีรษะของฉัน เอ่ยเสียงเบาว่า “เจ้ารู้ไหม ข้าไปตามหาเจ้าที่แคว้นมู่หลิว”

ฉันนั่งเจียบไปสักพัก จากนั้นจึงพยักหน้า

เรื่องที่เขาلوبเข้าไปยังแคว้นมู่หลิวเพื่อฉันแพร่ไปทั่วทั้งใต้หล้า แล้วฉันจะไม่รู้ได้อย่างไร

เฟิงจื่อหยางเอ่ยว่า “เดิมทีข้าคิดจะพาเจ้ากลับมาอยู่ข้างกายข้า แต่เจ้ากลับหายตัวไป ข้าตามหาเจ้าไปทั่ว แต่ทำอย่างไรก็ไม่พบ ช่วงเวลานั้นข้ารู้สึกเหมือนมีชีวิตอยู่ในร่างปลอม

ไรรวิญญาณ...จนมาถึงวันนี้ ในที่สุดก็ได้กอดเจ้าไว้ ถึงได้รู้สึกว่าเป็นความจริงเสียที”

เขาก็มหันหน้าลงประชิดใบหูของฉันทน์ เอ่ยเสียงเบาว่า “ฉันทน์ ข้าจะไม่ยอมให้ตัวเองต้องเสียเจ้าไปอีก เจ้าเองก็จะไม่หนีไปจากข้าแล้ว ใช่หรือไม่”

มือของฉันทน์กดเบาๆ ลงที่หน้าท้อง รู้สึกได้ว่ามีสิ่งมีชีวิตกำลังขยับกายจนไม่สามารถเอ่ยคำสัญญาออกไปได้

ฉันทน์เปลี่ยนหัวข้อสนทนา เอ่ยถามว่า “เจ้าจะพาข้าไปที่ไหน”

“ตอนแรกจะพากลับวังหลวง ไม่ให้เจ้าอยู่ห่างจากสายตาของข้าอีก แต่ว่า...” เฟิงจื่อหยางชะงัก ไม่กล้าวอะไรต่อ ก่อนจะเอ่ยว่า “ข้าจะพาเจ้าไปพบคนคนหนึ่ง”

ฉันทน์รู้สึกแปลกใจ เฟิงจื่อหยางจะพาฉันทน์ไปพบใคร แล้วเพราะเหตุใดจึงต้องพาฉันทน์ไปพบเขา

เงาร่างในชุดสีครามดวงหน้างดงามหยาดฟ้าปรากฏ
ตรงหน้าของเขา จันเหลือบสายตาขึ้น ร้องว่า “หรือว่าจะไปหา
อู่ช่วง”

เฟิงจื่อหยางยิ้มบาง ผงกศีรษะเล็กน้อย “เขา...คิดถึงเจ้า
มากมาตลอด”

แววตาของจันหม่นแสงลง เอ่ยเสียงแผ่วเบาว่า “ข้าได้ยิน
มาว่าเขาได้รับบาดเจ็บ ตอนนี้ไม่เป็นอะไรแล้วใช่ไหม”

เมื่อกกล่าวจบ ก็ยวบถลระดับลง

“ทูลฝ่าบาท ถึงจวนสกุลเหยียนแล้วพะย่ะค่ะ”

เฟิงจื่อหยางก้าวลงจากเกี้ยว แล้วหันมาเลิกฝ้าม่าน
จับมือจันไว้ จุนจันออกมาจากเกี้ยว

จันเงยหน้าขึ้นมอง ก็เห็นคฤหาสน์หลังใหญ่โตอยู่ตรงหน้า
ป้ายเขียนด้วยหมึกสีดำว่า ‘จวนสกุลเหยียน’ ตัวตรามังกรเหิน
ระบำหงส์ กลิ่นอายความน่าเกรงขามเข้มข้นไม่แพ้ตระกูลจงเจิ้ง
ที่ถืออำนาจอยู่อีกด้านเลยสักนิด

“ชินชิน หากอยากรู้ว่าอุ้งซวงเป็นอะไรหรือไม่ อีกประเดี้ยว
เจ้าก็ถามเขาเองไม่ดีหรือ” เฟิงจื้อหยางจูงมือของฉั่นออกเดิน
พลางเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

ได้อ่าน

บทที่ 152 ภาษาศีศรรม

ฉันเดินตามเฟิงจื้อหยางเข้าไปในจวนสกุลเหียน เห็นชายวัยกลางคนคนหนึ่งออกมาต้อนรับ เขาสวมอาภรณ์ไหมสีน้ำตาล เกี้ยวหยกบนศีรษะ แม้สีหน้าจะสงบนิ่ง ทว่าดวงตาวาวโรจน์ราวเปลวเพลิง เคราดำที่ปลายคางตัดแต่งไว้อย่างเรียบร้อยแกว่งไกวไปตามการเคลื่อนไหวของเขา

เขาเดินมาอย่างรวดเร็ว ทว่าฝีเท้าไม่พังกันสักนิด เห็นได้ชัดว่าเขาเป็นคนหนักแน่นและระวังรอบคอบเพียงใด

เมื่อเขาเดินเข้ามาห่างจากพวกเราได้สามจั้งก็คุกเข่าลงตรงหน้าเฟิงจื้อหยาง สองมือประสานแตะไว้ที่หน้าผาก เอ่ยอย่างนอบน้อมว่า “กระหม่อมเหียนเจิ้งซิงไม่ทราบฝ่าบาทเสด็จมา จึงไม่ได้ออกไปรับเสด็จ ขอทรงประทานอภัยด้วยพะย่ะค่ะ”

สีหน้าของเฟิงจื้อหยางพลันเปลี่ยนเป็นห่างเห็นและเย็นชา เขาสะบัดแขนเสื้อ เอ่ยเรียบๆ ว่า “ได้ทำเหียนไม่ต้อง

มากพิธี วันนี้ข้าเพียงผ่านมา ไม่ได้แจ้งล่วงหน้า ไม่ใช่ความผิด
ของใต้เท้าเหียน ลุกขึ้นเถิด”

“เป็นพระกรุณา” เหียนเจิ้งชิงโขกศีรษะ ลุกขึ้นยืนปิด
เสื้อผ้าของตน เมื่อสายตาสบเข้ากับฉัน ก็หลบสายตาลง ปกปิด
รอยประหลาดใจเอาไว้ “ไม่ทราบว่ามันฝ่าบาทเสด็จมาที่จวน
สกุลเหียน มีเรื่องอันใดหรือพะยะค่ะ”

เฟิงจื่อหยางเอ่ยว่า “ข้ามีเรื่องจะปรึกษากับอู่ซวง” จากนั้น
ก็เซ็ดใบหน้าขึ้นเล็กน้อย “เหตุใดจึงไม่พบอู่ซวงเล่า”

สีหน้าของเหียนเจิ้งชิงพลันเปลี่ยนไป ทอดถอนใจ
สีหน้ามีรอยเหนื่อยหน่าย

มุมปากของเฟิงจื่อหยางหยักยิ้มขึ้นเล็กน้อย “อู่ซวงบอก
เอาไว้หรือว่า จะไม่มาพบข้า”

“คือ...” เหียนเจิ้งชิงสีหน้าลังเล แล้วค่อยๆ เอ่ยว่า
“พะยะค่ะ เมื่อไม่กี่วันก่อน อยู่ๆ ไม่รู้ว่าอู่ซวงเป็นอะไรไป กลับมา
จากข้างนอกด้วยสีหน้าหงุดหงิด หลังจากนั้นก็โยนชุดขุนนางทิ้ง
บอกว่าจะไม่เป็นขุนนางที่ราชสำนักอีกแล้ว และกล่าวอีกว่าชีวิต-
นี้จะไม่ขอพบฝ่าบาทอีก ถือเสียว่าไม่...” เหียนเจิ้งชิงเหลือบ

มองเฟิงจื่อหยาง อ้าๆ อึ้งๆ “ไม่ได้เป็นพระสหายของฝ่าบาท
กระหม่อม...เฮ้อ! กระหม่อมไม่รู้จะอย่างไรแล้วพะย่ะค่ะ”

เฟิงจื่อหยางสายศิระหอดถอนใจ “เขากำลังโกรธซ้ำ”

เมื่อได้ยินดังนั้น เหียนเจิ้งซิงก็รีบร้อนเอ่ยว่า “อู่ชวง
นิสัยเช่นนี้มาตั้งแต่เด็ก ขอฝ่าบาททรงประทานอภัยด้วยพะย่ะค่ะ!”

“ข้าชื่นชมนิสัยเช่นนี้ของเขา”

อู่ชวงมีนิสัยเอาแต่ใจตัวเอง หากรักก็คือรักเกลียดก็คือ
เกลียด เห็นมิตรภาพตั้งของล้ำค่า เห็นความรักตั้งของศักดิ์สิทธิ์
ไม่เคยหลอกลวง ไม่เคยประจบประแจง

ด้วยนิสัยเช่นนี้ เคยทำให้เฟิงจื่อหยางหรือแม้แต่ตวนมู่-
เซ่อรู้สึกอิจฉาเป็นอย่างมาก

เฟิงจื่อหยางโบกมือเพื่อบอกให้เหียนเจิ้งซิงไม่ต้อง
ตื่นตระหนก “ในเมื่อเขาไม่ยอมมาหาข้า ข้าก็จะไปหาเขาเอง”
จากนั้นก็เหลือบมองฉัน คล้ายมีบาง “หากครั้งนี้เขามัวปิดประตู
ไม่ยอมออกมาพบ น่ากลัวว่าจะต้องเสียใจไปตลอดชีวิต”

เหยียนเจิ้งซิงมองมาทางฉัน นัยน์ตาเป็นประกายวาบ-
ผ่าน จากนั้นสีหน้าก็กลับมาสงบนิ่ง “กระหม่อมจะนำเสด็จ
เชิญเสด็จตามกระหม่อมมาได้เลยพะย่ะค่ะ”

เฟิงจื่อหยางเชิดคางเล็กน้อย จับจูงมือของฉัน แล้วเดิน
ตามเหยียนเจิ้งซิงเข้าไปยังเรือนด้านใน

ภายในลานด้านหลังมีทางเดินปูด้วยแผ่นหินคดเคี้ยวจน
มาถึงหน้าม่านน้ำประตูลอย

เมื่อเดินผ่านประตูลอย ก็เห็นสีแดงเปลวเพลิงไปทั่วจน
ตาลาย

ภายในลานหลังประตูเต็มไปด้วยต้นเฟิง ใบเฟิงส่ายไหว
ไปตามแรงลมจนทำให้รู้สึกราวกับมีความร้อน แม้แต่ทางเดินหิน
ยังมีใบเฟิงร่วงหล่นปูทับไว้จนมองไม่เห็นพื้นเดิม รู้สึกราวกับ
ฟ้าดินเว้งว้างมีแต่สีแดงพร่างพราย

ในโลกสีแดงละลานตานี้ เรือนไม้ไผ่สี่เหลี่ยมตั้งอยู่ตรง-
กลางอย่างสงบ

‘พันแดงโอบเขียวขจี ภูเขาเขียวแลกแถมสรวล’

บนชื่อของเรือนไม้ไผ่มีกลอนคู่ติดอยู่ ได้ยินว่าเป็นลายมือ
ของอุชวงเขียนด้วยตนเอง

เสียงธารน้ำไหลดังเข้ามาในโสตประสาท จันหันไปมอง
ก็เห็นว่าด้านซ้ายของเรือนไม้ไผ่มีกังหันน้ำขนาดใหญ่สูงสามจั้ง
ใบพัดหมุนช้าๆ ไปตามแรงดันน้ำ มีเสียงซู่ซ่าดังขึ้นเป็นระยะ
ก่อให้เกิดหยดน้ำกระเซ็นนับไม่ถ้วน

ที่อยู่อาศัยของอุชวงช่างโดดเด่นกว่าใครในโลกหล้า
ให้ความรู้สึกใกล้เคียงกับป่าดอกท้อ จันมองด้วยความรู้สึก
ประทับใจแต่ก็อดทอดถอนใจไม่ได้ สถานที่นี้เป็นเอกลักษณ์ราว
ที่อยู่ของเทพเซียนเช่นนี้เท่านั้น จึงจะคู่ควรเป็นที่อยู่อาศัยของ
คนงามหยาดฟ้าราวเทพเซียนอย่างอุชวงได้

เมื่ออย่างเท้าเข้าไปในเรือนไม้ไผ่ กลิ่นหอมของต้นหญ้าก็
ปะทะจมูก เมื่อมองออกไปก็เห็นพรมดอกหญ้าสีน้ำตาลอ่อนปู
อยู่ตรงกลาง บนพรมนั้นวางโต๊ะสี่แดงตัวหนึ่ง บนโต๊ะมีกู่ฉิน
คันหนึ่ง รูปถูกจุดเอาไว้ คว้นขาวลอยอวล กลิ่นหญ้าหอมคงจะ
มาจากตรงนี้ โต๊ะทั้งสองด้านมีม่านสีครามเข้มห้อยลงมาจาก
ชื่อกาน เมื่อมองตามม่านขึ้นไป ก็เห็นว่าด้านบนของเรือนไม้ไผ่
มีป้ายเขียนเอาไว้ว่า... ‘เรือนกุษา’

ภูษาศีศรรม ห้วนไหวใจข้า เป็นเหตุเพราะท่าน พร้ารำพัน
ไม่เสื่อมคลาย

ฉนั้นเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “อู่ชวงช่างเป็นคนสุนทรีจริง ๆ”

เมื่อเหยียนเจิ้งซิงได้ยินดังนั้นก็คลี่ยิ้ม จาการอยยิ้มของเขา
มองออกไม่ยากว่า เขารักเอ็นดูและภาคภูมิใจอู่ชวงเพียงใด

เหยียนเจิ้งซิงยืนอยู่ในห้องโถง ตะโกนใส่ห้องว่า “ชวง-
เออร์! ยังไม่รีบออกมาอีก ฝ่าบาทเสด็จมาหาเจ้าแล้วนะ!”

ภายในห้องมีแต่ความเงียบสงบ มีเพียงเสียงลมพัดหวีดวู
จนผ้าม่านสีศรรมเข้มส่ายไหว

เหยียนเจิ้งซิงสีหน้าแข็งค้ำง เอ่ยเสียงต่ำว่า “เทียนหนัน
ตีเป่ย ออกมา!”

ทันทีที่สิ้นเสียง เกรว้างสีดําก็ไหววาบ คนชุดดำสองคน
ปรากฏตัวขึ้นภายในห้องจากความว่างเปล่า ลูกเขาลงข้างหนึ่ง
เอ่ยกับเหยียนเจิ้งซิงอย่างนอบน้อมว่า “ขอรับ”

พวกเขาคือนักรบพลีชีพที่จงรักภักดีต่อสกุลเหยียน
ในสายตาของพวกเขาไม่มีฮ่องเต้ มีเพียงเจ้านายเท่านั้น

สีหน้าของเหียนเจิ้งซิงมีรอยตักเตือน ก้มหน้าลงถามว่า
“คุณชายเล่า”

คนชุดดำหนึ่งในนั้นตอบว่า “เรียนนายท่าน เมื่อครู่นี้
คุณชายเปลี่ยนเป็นชุดรัดกุม พานักรบพลีชีพสิบนายออกจาก
จวนไปขอรับ”

“ไปที่ไหน” เหียนเจิ้งซิงเอ่ยถาม

เทียนหนันตี้เป่ยกุยกเข่าหนึ่งเจียบ ไม่ตอบคำถาม

เหียนเจิ้งซิงลอบมองเฟิงจื้อหยาง เมื่อเห็นว่าสีหน้าอีก
ฝ่ายยังเหมือนเดิม ไม่มีทีท่าว่าจะไม่พอใจ ก็ค่อยๆ ผ่อนลม
หายใจ จากนั้นก็ตวาดคนที่กำลังคุกเข่าอย่างโกรธซึ่ง “คุณชาย
ไปที่ไหน! ยังไม่รีบบอกเข้ามาอีก!”

คนชุดดำอีกคนกำหมัดประสานมือขึ้น “นายท่านโปรด-
อภัย ก่อนไปคุณชายได้สั่งไว้ว่า ห้ามบอกใครทั้งนั้นว่าเขาจะไป
ที่ไหน โดยเฉพาะ...นายท่านขอรับ”

เมื่อได้ยินดังนั้น โทสะของเหียนเจิ้งซิงก็ถาโถมเข้ามา ตบโตะเสียงดังอย่างห้ำไม่อยู่ ตวาดว่า “เจ้าพวกต่ำช้า! จวนนี้ ใครคือประมุขกันแน่ พวกเจ้าฟังคำสั่งของผู้ใดกันแน่!”

เหียนหนันตีเป่ยกัมหน้า กัดฟันแน่น ยังคงไม่ยอมบอกว่าอุ๋ซวงไปที่ไหน

ดูเหมือนว่าอุ๋ซวงคงจะได้รับความภักดีจากคนเหล่านี้ เป็นอย่างมาก จนนักรบพลีชีพในจวนต่างเข้าข้างเขาทั้งหมด

เหียนเจิ้งซิงเก็บโทสะ สีหน้าพลันเปลี่ยนไป หันมา กัมศีระเอ๋ยกับเฟิงจื่อหยางว่า “ฝ่าบาททรงประทานอภัยด้วย พะยะคะ กระหม่อมเสียมารยาทแล้ว”

เฟิงจื่อหยางโบกมือ หันไปนั่งลงบนเก้าอี้ตัวยาว ยื่นมือ ออกมาเพื่อให้ฉันทันั่งลงข้างๆ เขา

เมื่อฉันทันั่งลงแล้ว เขาก็มองฉันทันอย่างลึกซึ้ง ก่อนจะทอด-
ถอนใจ

เขาเอ่ยว่า “ข้ารู้ว่าตอนนี้อุ๋ซวงไปที่ไหน”

ดวงตาของเหียนเจิ้งซึ่งมีรอยประหลาดใจ เดินเข้ามาหา
เฟิงจื่อหยาง แล้วยังเชิงถามว่า “อ้อ ฝ่าบาททรงทราบว่าคุณชวง
ไปที่ใดหรือพะย่ะค่ะ”

เฟิงจื่อหยางพยักหน้าเล็กน้อย

เหียนเจิ้งซึ่งถามว่า “ที่ใดหรือพะย่ะค่ะ”

เฟิงจื่อหยางกำมือของฉันทันแน่น สายตามองออกไปไกล
จากนั้นก็เอ่ยว่า “จวนสกุลจงเจิ้ง”

เทียนหนันตีเป่ย์ไต้ยิ่นตั้งนั้นร่างก็สั่นสะท้าน เงยหน้าขึ้น
มองเฟิงจื่อหยางด้วยความประหลาดใจ

ปฏิกิริยาของพวกเขาเป็นเครื่องยืนยันว่าคำพูดของเฟิง-
จื่อหยางถูกต้อง

“อะไรนะ” เหียนเจิ้งซึ่งนิ่งงัน “ฝ่าบาทตรัสว่า คุณชวงพา
นักรบพลีชีพในจวนสกุลเหียนไปที่จวนสกุลจงเจิ้งหรือพะย่ะค่ะ”

“ใช่แล้ว”

“เขาไปที่จวนสกุลจงเจิ้งทำไมกัน” เหียนเจิ้งซึ่งไม่เข้าใจ

เฟิงจื่อหยางตอบว่า “ไปช่วยคน”

ฉันทกตะลึง

หรือว่าอู่ซวงเขา...

“ช่วยใครหรือ”

ฉันทกเหยียนเจิ้งซิงเอ่ยถามพร้อมกัน

เฟิงจื่อหยางมองฉันทก นัยน์ตาซุกซ่อนพายุหมุนเอาไว้
ริมฝีปากเผยอขึ้น เอ่ยชื่อชื่อหนึ่งขึ้นมาว่า “อี้ชินชิน”

ที่แท้...อู่ซวงก็ไปช่วยฉันทก...

ฉันทกพิงพนักเก้าอี้อย่างหนึ่งงัน ภายในใจมีแต่ความร้อนน

สายตาของเหยียนเจิ้งซิงกวาดมองฉันทก ขยับแขนเสื้อ
ดวงหน้าซากระตุก “เจ้าลูกชั้ว! เขาคิดจะก่อสงครามระหว่าง
ตระกูลจงเจิ้งกับตระกูลเหยียนของพวกเราหรืออย่างไร!”

เฟิงจื่อหยางเอ่ยว่า “ได้เท่าเหยียนอย่าเพิ่งร้อนใจไป เรื่อง
นี้จะว่าไปก็เป็นความผิดของข้า เมื่อไม่กี่วันก่อน ข้าส่งสายลับ
เข้าไปในจวนสกุลจงเจิ้ง พบว่าชินชินอยู่ในจวนสกุลจงเจิ้ง

ภายหลังมีข่าวมาจากจวนสกุลจงเจิ้ง ว่าจงเจิ้งหมิงเซวียนกำลังจะแต่งงาน อุ๊ซวงจึงเข้าวังมาตอนกลางดึกเพื่อปรึกษาข่าวว่าจะพาซินซินออกมาจากเงื้อมมือจงเจิ้งหมิงเซวียนได้อย่างไร จนใจที่ในตอนนั้นจงเจิ้งหมิงเซวียนมีอำนาจมากเกินไป ข้าจึงไม่อาจปะทะกับเขาซึ่งๆ หน้าได้ เดิมทีอยากจะให้อุ๊ซวงอดกลั้น แต่กลับทำให้อุ๊ซวงซึ่งโกรธ สะบัดแขนเสื้อจากไป พรุ่งนี้จะเป็นวันแต่งงานของจงเจิ้งหมิงเซวียน ข้ารู้ยู่ลี้ๆ ว่าอุ๊ซวงไม่มีทางยอมปล่อยไปง่ายๆ เป็นแน่ จึงนำทหารไปที่หน้าจวนสกุลจงเจิ้ง หากสถานการณ์คับขันจริงๆ จะได้เข้าขัดขวางไว้ แต่แล้วสายลับที่ข้าวางไว้อรอบๆ จวนสกุลจงเจิ้งรายงานมาว่า ซินซินออกมาจากจวนสกุลจงเจิ้งแล้ว”

เฟิงจื่อหยางมองมาทางฉิน เอ่ยต่อว่า “ดังนั้นข้าจึงไปรับนางมา”

ฉินเข้าใจแล้ว มิน่าเล่าตอนที่เฟิงจื่อหยางมารับฉิน จึงมีทหารมานับพันคน ตอนนั้นฉินเองก็ยังสงสัย ต่อให้เป็นฮ่องเต้ ออกประพาสนอกวังหลวง ก็ไม่ได้พาคนมามากมายถึงเพียงนี้ ที่แท้เบื้องหลังก็เป็นเช่นนี้เอง

ฉันรู้สึกโชคดีที่ตัวเองออกมาทัน ฉันไม่อยากให้หลิววีน และเฟิงจื่อหยางมีความแค้นต่อกันอีก

เฟิงจื่อหยางเอ่ยว่า “ตอนที่ข้ารับเจ้า ก็ยังกลัวว่าอู่ซวงจะ บุ่มบ่ามลงมือ จึงรีบพาเจ้ามาที่จวนสกุลเหียน แต่คิดไม่ถึงว่า จะช้าเกินไป”

ฉันเอ่ยอย่างร้อนรน “แล้วตอนนี้จะอย่างไรดี อู่ซวงจะเป็นอันตรายหรือไม่”

เฟิงจื่อหยางยิ้มพลอบโยน “ชินชินไม่ต้องเป็นห่วง ในเมื่อ เจ้าเดินออกมาจากจวนสกุลจงเจิ้งได้ แสดงว่าจงเจิ้งหมิงเซวียน ตั้งใจให้เจ้าหนีออกมา คิดว่าเขาคงไม่ทำอะไรอู่ซวงมากนัก พวกเราอยู่ที่นี้ ใจเย็นๆ รอให้อู่ซวงกลับมาก็พอ”

ฉันนั่งอึ้ง นึกถึงบุรุษที่มีสายตาเต็มไปด้วยความเจ็บปวด ผู้นั้น พิมพ์ว่า “เขา...เขารู้หรือว่าจะหนีออกมา”

สีหน้าของเฟิงจื่อหยางเปลี่ยนเป็นเย็นชา “ใช่ หากเขา ไม่อยากให้อาจารย์มา อาศัยเพียงอำนาจของเขาในตอนนี้ ข้า กล้าพูดได้ว่าในสี่แคว้นนี้ไม่มีใครสามารถพาตัวเจ้าไปจากเขาได้

อย่างง่ายดาย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าเจ้าจะหนีไปจากสายตาของเขา
เลย”

หัวใจของฉันทันพลันเศร้าสร้อย

มิน่าเล่าเขาจึงตึงตันให้ฉันรับตราคำสั่งของตระกูลจงเจิ้ง
ไว้ มิน่าเล่าเขาจึงเอ่ยกับฉันอย่างอาลัยอาวรณ์ มิน่าเล่าเขา...
ไม่อยากจะเห็นหน้าฉัน ที่แท้เขาก็รู้แต่แรกแล้วว่าฉันจะหนีมา
โดยที่ไม่กลับไปอีก เขาคงกลัวว่าเมื่อเห็นหน้าของฉันแล้ว จะ
ไม่อาจปล่อยฉันออกมาได้

ขอบตาของฉันทันมีรอยขุ่นขึ้นมา

ความรู้สึกเจ็บปวดพลันเกิดขึ้นที่ฝ่ามือ ฉันทันได้สติกลับมา
พบกับนัยน์ตาดำขลับของเฟิงจื่อหยาง

ฉันทันเห็นแรงโทสะจากในนั้นได้อย่างชัดเจน

บทที่ 153 ล้วนแล้วแต่ทำเพื่อความรัก

รถม้าหรรหราคันหนึ่งมาหยุดอยู่ที่หน้าประตูจวนสกุล
จงเจิ้ง สตรีผู้หนึ่งก้าวลงมา ด้านหลังมีคนตามมาอีกสามคน

เมื่อพวกเขาเดินมาถึงหน้าประตู คนเฝ้าประตูก็เข้ามา
ขวางไว้

สตรีผู้นั้นหยิบตราคำสั่งรูปร่างสี่เหลี่ยมออกมาจาก
แขนเสื้อ บนตราคำสั่งนั้น คือรูปสิงโตทองคำราม

เมื่อคนเฝ้าประตูเห็นดังนั้น ก็ประสานมือโค้งกายทันที

สตรีผู้นั้นขีดหน้าก้าวเข้าไปในจวนสกุลจงเจิ้ง อีกสาม
คนที่อยู่เบื้องหลังเดินตามติด ไม่มีใครสังเกตเห็นว่า ในมือของ
ชายหนุ่มมีมิดจ่ออยู่ที่เอวของนาง

เมื่อพวกเขาเข้ามาภายในจวนสกุลจงเจิ้งแล้ว จ้าวจูฉี
ก็กระซิบที่ข้างหูสตรีผู้นั้นว่า “ขอพระคุณสุหยินที่ให้ความ-
ร่วมมือ หากสุหยินไม่เล่นลูกไม้ ข้าน้อยก็รับรองว่าจะไม่ทำร้าย
สุหยินแม้แต่หน่อย”

สตรีผู้นั้นนั่งเงิบ ริมฝีปากแดงภายใต้ผ้าคลุมหน้าขยับเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ไม่เอ่ยสิ่งใดออกมา

จ้าวจู่ฉินเอ่ยว่า “ต่อไปต้องรบกวนฮูหยินพาพวกเราไปที่ห้องของฮูหยินคนใหม่ของจอมโจรจงเจิ้ง”

ร่างของสตรีผู้นั้นชะงักราวกับรู้สึกเจ็บปวดใจ “ข้าไม่รู้ว่านางอยู่ที่ไหน”

จ้าวจู่ฉินมองนางอย่างพิลึก เพื่อตัดสินใจว่าคำพูดของนางจริงหรือเท็จ

ในเวลานี้ บนหลังคารอบนอกของจวนสกุลจงเจิ้งมีคนลอบเข้ามาสืบกว่าคน แต่ละคนสวมชุดสีดำ ผ้าปิดหน้าสีดำ สายตากมกريب ร่างกายกำยำราวกับสัตว์ป่า ส่วนคนที่เป็นผู้นำสวมชุดสีคราม เส้นผมยาวรวมน้ำตกรวบเอาไว้เป็นช่อด้านหลัง สายลมพัดมา ท่วงท่างดงาม โดดเด่นในโลก

เมื่อจ้าวจู่ฉินเห็นเข้า ใบหน้าก็พลันเปลี่ยน ตวาดกร้าวว่า “เจ้า เหยียนอู่ซวง!”

อู่ซวงยืนตัวตรง หมุนกระบี่ดำในมือ แล้วหันมามอง คลีอี้มบาง “อ้อ ข้าก็นึกว่าใคร ที่แท้ก็ลูกน้องของแม่ทัพฝ่ายศึกนี่เอง”

จ้าวจูฉีกำหมัด ถลึงตาอย่างขึงโกรธ

แพ้งหน้าเป็นร่องปกติในสนามรบ เขาไม่ได้เก็บมาใส่ใจ จนใจที่ในวันนั้นเขาต้องมาพ่ายแพ้เหยียนอู่ซวงต่อหน้าคนที่เขารัก ทำให้เขาเสียหน้า มาวันนี้ยังถูกอู่ซวงเหินแถมเข้าให้อีก จึงยิ่งโมโหโทโส

หลิวเซิงเฟิงมองจ้าวจูฉีอย่างตักเตือน กลัวว่าเขาจะลงมือทำอะไรบูมบูม จึงเอ่ยว่า “น้องจ้าว ข้ามีเรื่องสำคัญจะต้องทำก่อน”

“ข้ารู้ขีดจำกัดดีนี่” จ้าวจูฉีเอ่ยอย่างหงุดหงิด แล้วโยน สตรีที่จับเป็นตัวประกันไปให้หลิวเซิงเฟิง จากนั้นก็กำหมัด ฟุ่งเข้าไปหาอู่ซวง

อู่ซวงยกมือขึ้นปัดเส้นผมที่ปรกลงมา มองดูแสงฉาน บนขอบฟ้าอย่างสบายอารมณ์

เมื่ออยู่ห่างจากเขาได้หนึ่งจั้ง อุ๊ซวงก็ยังคงไม่ขยับกาย
จ้าวจูนีขมวดคิ้ว พลิกตัวกลับกลางอากาศ ลูกเข่าข้างหนึ่งร่อน
ลงพื้น

ตำแหน่งที่จ้าวจูนีอยู่เมื่อครู่นี้มีมิดบิงสามเล่มปักอยู่
หญิงสาวผู้หนึ่งปรากฏกายตรงหน้าอุ๊ซวง มือทั้งสองข้างทำเอว
โน้มตัวลงมามอง หัวเราะคิกคักเอ่ยว่า “คิดจะทำร้ายคุณชาย
ของข้า ผันไปเถิด”

จ้าวจูนีเงยหน้าขึ้นก็เห็นสาวน้อยในชุดสีเขียวแขนเสื้อ
พลี้วราวสายน้ำ เครื่องประดับไข่มุกและหยกเล็กน้อย เส้นผม
เกล้าขึ้นหลวมๆ ราวเมฆา ดวงหน้าแดงระเรื่อราวแสงฉาน ท่าทาง
น่ารักไร้เดียงสา

จ้าวจูนีลุกขึ้นยืน บัดฝุ่นผงบนเสื้อผ้าของตน เอ่ยอย่าง
ผิดหวังว่า “น่าเสียดายที่เป็นลวีชีว หาใช่หลันติง”

ลวีชีวเอียงศีรษะมองจ้าวจูนีอย่างพิลึก ทันใดนั้นดวงตา
ก็เป็นประกายสว่าง ประบมือร้องว่า “อ้อๆ ที่แท้เจ้าก็คือเจ้าบ้าเจ้า
หมวยกึ่งที่ผีหลันทูตถึงนั่นเอง!”

ทันทีที่ได้ยินคำพูดของลวีชีว์ จ้าวจูฉีไม่ได้รู้สึกโกรธ แต่กลับมีใบหน้าเปี่ยมด้วยความยินดี ดวงตาสว่างไสว เดินเข้าไปหาลวีชีว์ด้วยความตื่นเต้น เอ่ยด้วยความดีใจว่า “หลันเอ๋อร์ พูดถึงข้ากับเจ้าจริงๆ หรือ”

ลวีชีว์พยักหน้าอย่างมั่นใจ จ้าวจูฉีราวกับลิงได้แก้ว หันกลับไปหาหลิวเซ่งเฟิงที่อยู่ด้านหลัง เกาท้ายทอยอย่างเคอะเขิน เอ่ยว่า “พวกเจ้าได้ยินหรือไม่ หลันเอ๋อร์พูดถึงข้าด้วย!”

เมื่อเห็นว่าทุกคนมีสีหน้างุนงง ก็เอ่ยต่อว่า “พวกเจ้ารู้หรือไม่ว่านี่หมายความว่าอย่างไร”

หลิวเซ่งเฟิงและคนอื่นๆ ส่ายหน้า

จ้าวจูฉีกำมือไว้ที่หัวใจ ดวงหน้าเต็มไปด้วยความสุข “นั่นหมายความว่าในใจของหลันเอ๋อร์มีข้าอยู่นะสิ!”

หลิวเซ่งเฟิงหลับตาทอดถอนใจ “นี่น้องจ้าว ข้าไม่รู้ว่าในใจของหลันเอ๋อร์ที่เจ้าพูดถึงจะมีเจ้าอยู่หรือไม่ แต่สิ่งที่ข้ารู้ก็คือ หากเจ้ายังไม่กลับมาอีก จะต้องเป็นอันตรายถึงชีวิตเป็นแน่”

ดวงตาของจ้าวจูนีสว่างวาว ร่างพลิกไปอีกด้าน หลบหลีกมีดบินที่พุ่งเข้ามา ก่อนจะตวาดลวีชีวอย่างซึ่งโกรธ “ที่เจ้าพูดเมื่อครู่นี้เพียงเพื่อให้ข้าเสียสมาธิเท่านั้น เจ้าหลอกข้า!”

ลวีชีวส่ายหน้าเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม “ใช่ที่ไหนกัน พี่หลันพูดถึงเจ้าต่อหน้าข้าจริง ๆ ไม่อย่างนั้นข้าจะรู้ได้อย่างไรนางชอบด่าเจ้าว่า ‘หมูยังทั้ง’ เล่า!”

จ้าวจูนีชะงัก มุมปากปรากฏรอยยิ้ม หัวเราะเห่ ๆ “จริงด้วย”

เมื่อเห็นจ้าวจูนีที่มักปิดบังความเฉลียวฉลาด ในเวลานี้กลับแสดงความโง่งมออกมาจริง ๆ หลิวเซิ่งเฟิงก็ไม่เห็นเป็นเรื่องแปลกอะไร ในขณะที่อู่ซวงกลับขมวดคิ้ว ตวาดว่า “ลวีชีว! เลิกเล่นได้แล้ว เรื่องที่ข้าให้เจ้าไปสืบ สืบได้เรื่องเป็นอย่างไรบ้าง”

ลวีชีวไต่ยินดังนั้น ก็มีสีหน้าจริงจังทันที แตกต่างจากท่าทางยิ้มแย้มหยอกเย้าเมื่อครู่เป็นคนละคน

นางหันกลับมาทักถามอู่ซวงว่า “เรียนคุณชาย ลวีชีวหาห้องที่คุณหนูชื่นชินอาศัยอยู่ได้แล้วเจ้าคะ เพียงแต่ในห้องนั้นไม่มีคน”

“ไม่มีคนอย่างนั้นหรือ” อุ๊ชวงคราง คิ้วงามขมวดแน่น
แขนเสื้อยาวโบกสะบัด เอ่ยว่า “ต่อให้จะต้องค้นหาทั่วทั้งจวน ก็
จะต้องหาตัวนางออกมาให้ได้”

“ขอรับ!”

นักรบพลีชีพจากจวนสกุลเหยียนคุกเขาคำนับอุ๊ชวง
เงาร่างสีดำนองกระจายออกไปรอบทิศและหายตัวไปโดยพลัน

ในเวลาเดียวกันนั้น ผ้าไหมตัวนสีขาวพุ่งมาจากกลาง
อากาศ เข้าโจมตีอุ๊ชวง

แหวดตาของลวี่ชิวดำมืด นางกรีดนิ้ว ผ้าไหมตัวนสีเขีย
วพุ่งออกไปจากแขนเสื้อ รับการโจมตีแทนอุ๊ชวง

ผ้าไหมสีขาวยื่นนั้นมีกำลังมาราวกับมังกรที่เหินอยู่บน
ท้องฟ้า ผ้าตัวนสีเขียวยาวตึง กลายเป็นผุยผงในพริบตา

อุ๊ชวงชักกระบี่ดำออกมาพุ่งไปที่ผ้าไหมสีขาว

ผ้าไหมสีขาวลื่นไหลประดุจเส้นไหม ทว่าแข็งแกร่งราว
ท่อนเหล็ก ไม่ได้เสียหายเลยแม้แต่น้อย แต่ยิ่งพุ่งเข้าหาอุ๊ชวง
อย่างรุนแรงยิ่งขึ้น อุ๊ชวงพลิกกายหลบหลีก

ผ้าไหมสีขาวพุ่งผ่านอุ้งรวงไป และพุ่งเข้าหาจ้าวจูนีที่อยู่
ด้านหลังอุ้งรวง

จ้าวจูนีตื่นตกใจ จากนั้นก็กระโดดหลบอย่างรวดเร็ว

จากนั้นผ้าไหมสีขาวพุ่งเข้าใส่หลิวเซ่งเฟิงต่อ หรือจะพูด
ให้ชัด คือพุ่งเข้าใส่สตรีที่อยู่ในเงื้อมมือของหลิวเซ่งเฟิง มันพัน
รอบเอวของนางราวกับสิ่งมีชีวิต จากนั้นก็กระซากกลับ ดึงร่าง
ของนางออกจากข้างกายหลิวเซ่งเฟิง ปล่อยให้กลับมากลาง
อากาศ

ทุกคนมองตาม ก็เห็นว่าบนบันไดหน้าห้องโถงใหญ่ที่แต่
เดิมไร้ผู้คน บัดนี้มีเงาร่างหนึ่งยืนตระหง่าน ชูดก้นหนาวสีทอง
ม่วงสะบัดไปตามแรงลม เกี้ยวครอบผมทองกระบ้งเงิน ใบหน้า
อ่อนเยาว์มีเส้นผมสีเงินสองช่อทิ้งตัวลงมา ยิ่งทำให้ดูสูงอายุนั้น
ใบหน้าซีดขาวมีรอยอ่อนล้า สายตากลับดำขลับราวท้องฟ้า
ยามค่ำคืน คมปลาบราวคมมีด

เขา...คือจิงเจิ้งหมิงเซวียน

จิงเจิ้งหมิงเซวียนดึงผ้าไหมสีขาวกลับ และสตรีผู้นั้นก็ตก
อยู่ในอ้อมกอดของเขาอย่างปลอดภัย

ผ้าโปรงที่คลุมใบหน้าของสตรีผู้นั้นร่วงหลุดกลางอากาศ
เผยให้เห็นโฉมหน้างดงามที่อยู่ภายใน

นางคือพระสนมอวีนเพยของทวนมู่หลิวอวีน ลูกพี่ลูกน้อง
ของอีชินชิน หลินมานอวีน

หลินมานอวีนเงยหน้ามองจงเจิ้งหมิงเซวี่ยน อิงแอบ
ทรวงอกของเขาด้วยสีหน้าเปี่ยมสุข

จงเจิ้งหมิงเซวี่ยนหลับตาลง ผลักนางออกโดยไม่แสดง
สีหน้า จากนั้นก็มองทุกคนที่อยู่ในลานบ้าน สายตากวาดมอง
หลี่เสี้ยวเยียนและหลิวเซิ่งเฟิง นัยน์ตาก็มีรอยล้าลึกแวบผ่าน
จากนั้นก็พุ่งความสนใจไปที่จ้าวจูนีและอู่อชวง

เขาเอ่ยเรียบ ๆ ว่า “พวกเจ้าช่างบังอาจนัก กล้ามาก่อ
ความวุ่นวายที่จวนสกุลจงเจิ้งของข้า”

อู่อชวงมองเขาอย่างเย็นชา ในขณะที่กำลังจะโต้ตอบ
ก็เห็นจ้าวจูนีกระโดดมาตรงหน้าเขา เอ่ยกับชายที่อยู่บนชั้นบันได
ว่า “ตาแก่จงเจิ้ง วันนี้ข้ามาที่นี่เพื่อตามหาคนคนหนึ่ง คนผู้นี้
เป็นใครเจ้าก็น่าจะรู้ดีอยู่แก่ใจ หากเจ้ารู้ดีว่าควรทำอะไร ก็รีบ
มอบตัวคนให้ข้า มิเช่นนั้น...”

จ้าวจูนีต้องชะงัก เพราะเห็นสีหน้าเจ็บปวดร้าวที่
ไม่อาจสะกดกลั้นไว้ได้ของจงเจิ้งหมิงเซวียน

จงเจิ้งหมิงเซวียนเหลือบสายตาดูขึ้นอย่างเฉื่อยชา น้ำเสียง
เย็นเยียบลงหลายส่วน “ไม่เช่นนั้นจะอย่างไรเล่า”

จ้าวจูนีนิ่งงัน คิดถึงฝีมือของจงเจิ้งหมิงเซวียนเมื่อครู่นี้
ก็พูดอะไรไม่ออก ผินเอ่ยออกไปว่า “...มิเช่นนั้น ข้าจะทำให้เจ้า
น่าดู”

จงเจิ้งหมิงเซวียนคลี่ยิ้ม รอยยิ้มราวกับน้ำค้างแข็ง “อ้อ
ช่างน่าสนใจนัก”

เมื่อกล่าวจบ จงเจิ้งหมิงเซวียนก็มาปรากฏตัวอยู่ตรงหน้า
จ้าวจูนีในพริบตา

จ้าวจูนียังไม่ทันได้โต้ตอบ ก็ถูกจงเจิ้งหมิงเซวียนกดตัว
ลงกับพื้น

จงเจิ้งหมิงเซวียนฟาดฝ่ามือไปทางหลิวเซ่งเฟิง หลีเสี่ยว-
เยียนร้อนใจ ร้องตะโกนว่า “ท่านพี่!” แล้วเข้าไปขวางหน้าหลิว-
เซ่งเฟิงเอาไว้

ความเจ็บปวดยังไม่ทันได้โถมทับเข้ามา หลี่เสี่ยวเยียน
ได้ยินเสียงทอดถอนใจแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน จากนั้นก็เป็น
เสียงร้องด้วยความตกใจของหลิวเซิงเฟิง

หลี่เสี่ยวเยียนดวงตาเบิกกว้าง จงเจิ้งหมิงเซวียนไม่ได้
อยู่ตรงหน้านางอีกต่อไป แต่ปลีกตัวเข้าไปหาเหยียนอู่ซวง
รวมทั้งสกัดจุดลี้ซั่วอย่างรวดเร็ว เขาพลิกกายรอบหนึ่ง แล้ว
เตะอู่ซวงอย่างสง่างามและมีพลัง ท่วงท่าหมดจดคล่องแคล่ว
ไม่มีข้อตำหนิได้เลย

อู่ซวงและจ้าวจูนีคุมบาดแผลพลางลุกขึ้นยืน มองชาย
ร่างผอมบางตรงหน้าด้วยความประหลาดใจ เห็นอีกฝ่ายกำลัง
ก้มตัวกระอักไถ

ใบหน้าของทั้งสองไม่อยากจะเชื่อ เมื่อครู่นี้พวกเขาไม่-
สามารถรับมือกับคนผู้นั้นได้เลยสักนิด

พวกเขาอ่อนแอเกินไปหรือ

ไม่ ผู้ถ่ายทอดวิชาให้พวกเขาคือหลี่หยวนชิง เป็นยอด-
ฝีมืออันดับหนึ่งของใต้หล้า

บางที...ไม่ใช่เป็นเพราะพวกเขาค่อนข้างอ่อนแอเกินไป แต่เป็นเพราะคู่ต่อสู้ของพวกเขาแข็งแกร่งเกินไปต่างหาก

จ้าวจุฬีกระอักโลหิตออกมา เอ่ยอย่างซึ่งโกรธว่า “ให้ตาย! เพื่อนตาแก่นี้เป็นคนประหลาดโดยแท้!”

จงเจิ้งหมิงเซวียนเอ่ยเรียบๆ “ยังโดนไม่พออีกหรือ” จากนั้นก็แค้นเสียงเย็นชา “ถ้าเช่นนั้นทั้งสองคนก็เข้ามาพร้อมกัน อย่าทำให้ข้าเบื่อเกินไปล่ะ”

สายตาของอุชวงมิตครีမ် หมัดที่อยู่ใต้แขนเสื้อกำแนนวงหน้าดงามหยาดฟ้าเต็มไปด้วยโทสะที่เถาเถา

เหตุใดเขาจึงต้องโกรธ เป็นเพราะไม่พอใจที่จงเจิ้งหมิงเซวียนดูถูกอย่างนั้นหรือ

ไม่ใช่ เป็นเพราะเขาไม่สามารถช่วยคนที่รักออกมาได้จึงทำให้รู้สึกยากที่จะรับต่างหาก

อุชวงกัมหน้า เอ่ยอย่างอ้างว้างว่า “ข้าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของท่าน วันนี้ข้าไม่อาจพานางไปจากมือของท่านได้ แต่ว่า...ท่านพอจะ...ให้ข้าพบนางสักครั้งได้หรือไม่”

ใบหน้าของจงแจ้งหึงเซวียนปรากฏรอยประหลาดใจ
และรอยเจ็บปวด

อุ๊ซวงกำลังขอร้องเขาอย่างนั้นหรือ

คุณชายสกุลเหยียนผู้ส่งกำลังขอร้องเขา...

“คุณชาย...” ลวีชีว์ร้องให้ออกมา

จงแจ้งหึงเซวียนหลุบสายตาลง น้ำเสียงเปลี่ยนเป็น
แห้งแล้ง “นางไปแล้ว และจะไม่กลับมาอีก”

เพียงแค่การยอมรับว่านางจากไป เขาก็เจ็บปวดใจถึง
เพียงนี้

สีหน้าของจ้าวจู่ฉีพลันเปลี่ยนไป “ไปแล้ว ไปที่ไหน”

จงแจ้งหึงเซวียนเงยหน้ามองท้องฟ้าอย่างเลื่อนลอย
พึมพำกับตัวเองว่า “ไปที่ไหน นางไปที่ไหน”

จ้าวจู่ฉีเอ่ยว่า “นางไปที่ไหน เจ้าจะไม่รู้...”

“พอที!” หลินมานอวินพุ่งออกมา ขว้างหน้าจงเจิ้งหมิง-เซวียนเอาไว้ กรีดเสียงร้องให้ “พวกเจ้าไม่ต้องถามอีกแล้ว เขาเสียใจมากพอแล้ว พวกเจ้าออกไปเดี๋ยวนี้ ไป!”

หัวใจของหลินมานอวินบีบรัด นางพอที่จะสัมผัสได้ว่าหัวใจของจงเจิ้งหมิงเซวียนเจ็บปวดยิ่งกว่านางนัก

ทุกคนมองหลินมานอวินด้วยความประหลาดใจ ไม่เข้าใจว่าเพราะเหตุใดอยู่ๆ นางถึงคลั่งขึ้นมาเช่นนี้ มีเพียงจงเจิ้งหมิง-เซวียนเท่านั้นที่ยังคงมองท้องฟ้าอย่างเฉยดาย

ในเวลานี้เสียงฝีเท้าดังขึ้น ทหารยามของตระกูลจงเจิ้งล้อมลานบ้านเอาไว้ จงเจิ้งหมิงเข้าและจงเจิ้งหมิงคุณเดินออกมาจากคนกลุ่มนั้น

จงเจิ้งหมิงคุณเหลือบมองจงเจิ้งหมิงเซวียนก็สะบัดแขนเสื้อ ชีไปที่ผู้คนในลานบ้าน ทวาดกร้าว “จับพวกเขาให้หมด!”

“ช้าก่อน” จงเจิ้งหมิงเข้าก้าวออกมา

จงแจ้งหมิงคุณสีหน้าหงุดหงิด “พี่สาม พวกเขาบังอาจบุกเข้ามาทำร้ายพี่ใหญ่ในจวนสกุลจงแจ้งของเรา ข้าจะต้องให้พวกเขาได้ชดใช้ เหตุใดท่านจึงต้องมาขวางข้าด้วย!”

จงแจ้งหมิงเข้าเหลือบมองจงแจ้งหมิงคุณ ไม่ได้ตอบคำถาม จากนั้นก็มองอุ๋ซวง เอ่ยเรียบ ๆ ว่า “ได้ทำเสนาบดี หากท่านกลับไปเสียตั้งแต่ตอนนี้ ข้าจะถือเสียว่าเรื่องที่ท่านบุกเข้ามาในจวนสกุลจงแจ้งไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน หากท่านยังตั้งต้นไม่ฟังคำ พวกเราสกุลจงแจ้งก็ไม่กลัวที่จะฉีกหน้าสกุลเหยียนของท่าน! โปรดจงพิจารณาให้ดี!”

อุ๋ซวงไม่สนใจว่าทั้งสองตระกูลจะต่อสู้กันขึ้นมาหรือไม่ เขาสนใจแต่เพียงเรื่องเดียวเท่านั้น เขาเอ่ยถามว่า “ชินชินไม่ได้อยู่ที่จวนสกุลจงแจ้งจริงๆ หรือ”

จงแจ้งหมิงเซวียนหันกลับมา เอ่ยตอบอย่างล่องลอยว่า “ข้าไม่เห็นนางแล้ว แล้วจะให้เจ้าพบนางได้อย่างไร”

เมื่อกล่าวจบ จงแจ้งหมิงเซวียนก็หมุนกายเดินเข้าไปภายในห้องโถง

ความเหนื่อยล้าถ้าโถมเข้ามา เขาเหนื่อยแล้วจริงๆ รู้สึก
อยากจะพักผ่อนเท่านั้น

หลินมานอวินเดินตามหลังเขาจากไป

เมื่อจงเจิ้งหมิงเซวียนจากไปแล้ว เรื่องที่เหลือก็ส่งให้
จงเจิ้งหมิงเข้าและจงเจิ้งหมิงคุณรับผิดชอบ

จงเจิ้งหมิงคุณนับถือพี่ชายคนโตประดุจบิดา ย่อมไม่ยอม
ปล่อยคนตรงหน้าไป ในตอนนั้น แม้แต่ตอนที่พี่รองจงเจิ้งหมิง-
อิงทำร้ายจงเจิ้งหมิงเซวียน เขายังตามไล่ล่าอย่างไม่ลดละ แล้ว
นับประสาอะไรกับคนที่ไม่มีส่วนใดเกี่ยวข้องกับเขาเหล่านี้

ที่ตระกูลจงเจิ้งมีอยู่ทุกวันนี้ได้ ไม่พ้นการลงมืออย่าง
เด็ดขาดของจงเจิ้งหมิงคุณ

จงเจิ้งหมิงคุณเอ่ยอย่างเย็นชา “พี่สาม ยังจะมัวเสียเวลา
พูดกับพวกเขาอยู่ทำไม พวกเราตระกูลจงเจิ้งเคยกลัวตระกูล
เหยียนด้วยหรือ”

จงเจิ้งหมิงเข้าพินิจมองอู่ซวง รอให้เขาตอบคำถาม

ในเวลานี้ บนท้องฟ้ามีเงาร่างสีฟ้าลอยมา จ้าวจุฉีเห็นเข้าไปหน้าก็เต็มไปด้วยความยินดี

นั่นไม่ใช่คนที่ทำให้เขาเพื่อพะวงคิดถึงคะเนิงหาอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันหรือ

“หลันเออร์!” จ้าวจุฉีก้าวออกไปข้างหน้าทันที

หลังตึงตึงตาใส่จ้าวจุฉี จากนั้นก็เดินผ่านเขาเข้าไปหาอุ๋ซวง “คุณชายสาม คุณหนูชินชินไม่ได้อยู่ในจวนสกุลจงเจิ้งเจ้าคะ คุณชายสั่งให้ท่านอย่าได้ตื้อตึง และตามข้ากลับไปเจ้าคะ”

อุ๋ซวงนั่งเฝ้าอยู่ชั่วครู่ นิ้วมือลงแตะที่ริมฝีปาก เสียงผิวปากดังไปถึงขอบฟ้า ไม่นาน นักรบพลีชีพสิบนายก็มารวมตัวอยู่เบื้องหลังเขาอย่างรวดเร็ว

“พวกเราไป!” อุ๋ซวงหันกาย เดินไปไม่กี่ก้าวก็ชะงัก ชี้ไปที่พวกจ้าวจุฉีทั้งสามคนเอ่ยว่า “พวกเขาไม่ใช่คนของสกุลเหยียน จะฆ่าจะแกงก็แล้วแต่พวกเจ้า”

หลันติงคลายจุดให้ลวีชีว แล้วตามติดเบื้องหลังผู้ชวง
ทำท่าจะจากไป ทันใดนั้นก็มีคนมาจับแขนเสื้อของนางไว้ หลันติง
หันกลับมาเห็นจ้าวจูนีมองนางอย่างน่าสงสาร

“หลันเออร์ กว่าพวกเราจะได้พบหน้ากันไม่ใช่เรื่องง่าย
เหตุใดเจ้าจึงไม่พูดจากับข้าสักคำเล่า”

หลันติงมองจ้าวจูนี ก็เม้มปากยิ้มให้เขา แต่ยังคงไม่พูด
สิ่งใด กระดาษแผ่นหนึ่งไหลออกมาจากแขนเสื้อใ้มือของ
จ้าวจูนี

จ้าวจูนีหนึ่งวัน หลงใหลในรอยยิ้มของนาง แล้วค่อยๆ
ปล่อยแขนเสื้อของนางออก จากนั้นก็คลี่ยิ้ม

หลันติงเดินตามผู้ชวงจากไป เหลือเพียงพวกของจ้าวจูนี
ทั้งสามคนไว้ที่เดิม

จงเจิ้งหมิงคุนโบกมือ เอ่ยว่า “จับพวกเขาทั้งสามคนไว้”

“ข้าก่อน ปล่อยตัวพวกเขาไปเถิด” จงเจิ้งหมิงเฮ่าเอ่ย

เหล่าทหารฟังคำสั่ง เปิดทางออก

จ้าวจุฉีเหลือบมองหลี่เสี้ยวเยียนอย่างมีความนัย ก่อนจะก้าวเท้าเดินจากไป

เมื่อพวกเขาจากไปหมดแล้ว จงเจิ้งหมิงคุณก็เอ่ยด้วยความโมโหว่า “พีสาม นี่ท่านหมายความว่าอย่างไร”

จงเจิ้งหมิงเข้าเอ่ยเรียบ ๆ ว่า “หมิงคุณ นี่คือคำสั่งของพีใหญ่”

“คำสั่งของพีใหญ่หรือ” จงเจิ้งหมิงคุณงุนงง “ข้าไม่เห็นว่พีใหญ่จะพูดอะไรเลย”

จงเจิ้งหมิงเข้าส่ายหน้า ทอดถอนใจ “เจ้ารู้จักแต่จะปกป้องพีใหญ่ แล้วเจ้ารู้ใจพีใหญ่มากน้อยเพียงใด เมื่อครุ่นพีใหญ่ไม่อาจแข็งใจลงมือทำร้ายสตรีที่แต่งงานเป็นชายผู้นั้น ก็ยอมไม่อยากจับพวกเขาเอาไว้”

จงเจิ้งหมิงคุณพยักหน้า แต่แล้วก็ไม่เข้าใจ “เหตุใดพีใหญ่จึงไม่ยอมทำร้ายสตรีผู้นั้นเล่า”

จงเจิ้งหมิงเข้าเอ่ยว่า “สิ่งที่พีใหญ่ทำลวนแล้วแต่ต้องมีเหตุผล เจ้าไม่จำเป็นต้องคิดมากหรอก”

แม้จะกล่าวเช่นนั้น ในใจของจงเจิ้งหมิงเข้าก็ยังคงรู้สึก
งุนงงสงสัย

ถ้าหากเขาจำไม่ผิด สตรีผู้นั้นคือพระสนมของทวนมู่-
หลิววีนเหมือนกันกับหลินมานอวีน เหตุใดफीใหญ่ที่ไม่เคย
สนใจสตรีของผู้ใด แต่กลับให้ความระแวงระวังรอบคอบกับเหล่า
พระสนมของทวนมู่หลิววีนเพียงอย่างเดียว

เป็นเพราะความสัมพันธ์ของอาจารย์และลูกศิษย์จริง ๆ หรือ

อุ๋ซวงกลับมาถึงจวนสกุลเหยียน ทันทีที่ก้าวเข้าสู่เรือน
ภาษา ก็เห็นเฟิงจื้อหยางและบิตารอยู่ภายในห้องโถง

อุ๋ซวงเดินผ่านเฟิงจื้อหยางราวกับมองไม่เห็นอีกฝ่ายเข้าไป
ด้านหลัง จากนั้นก็ปรบมือสองครั้ง สาวใช้รูปร่างอรชรก็เยื้อง-
ย่างออกมาจากห้องโถงด้านหลัง ประณิบัติเขาเปลี่ยนเสื้อผ้า

“ซวงเอ๋อร์!” เหยียนเจิ้งซิงทวาดเสียงต่ำอยู่อีกด้าน

อุ๋ซวงทำเป็นไม่ได้ยิน หลังจากเปลี่ยนเป็นชุดตัวหลวม
โคร่งใส่สบายแล้ว ก็ยกมือขึ้นปลดเชือกทองที่รวบเส้นผมไว้ ออก

ปล่อยให้เส้นผมยาวสยายลงที่ไหล่ด้านซ้าย ก่อนจะเดินไปที่หน้าโต๊ะ ชงน้ำชามาหนึ่งแก้ว เยกหน้าขึ้นดื่ม

เขาเอ่ยเรียบ ๆ ว่า “เจ้ามาทำอะไร”

ใบหน้าแก่ชราของเหียนเจิ้งชิงแข็งทื่อและคอยหันไปส่งสายตาให้อู๋ชวงเป็นระยะ อู๋ชวงเบือนหน้าหนี แค้นเสียงเย็น

เฟิงจื่อหยางเลิกคิ้วขึ้น ไม่ถือสา เอ่ยเรียบ ๆ ว่า “ข้ามาพบเจ้า”

อู๋ชวงเอ่ยว่า “ข้าบอกแต่แรกแล้วว่า หากไม่พบชินชิน ก็จะไม่พบเจ้าอีก”

เฟิงจื่อหยางส่ายหน้า “เจ้าจะไม่ยอมสนใจมิตรภาพพี่น้องสิบกว่าปีของเรา เพื่อชินชินจริงๆ หรือ”

เมื่อได้ยินดังนั้น รอยเย็บเย็นบนใบหน้าของอู๋ชวงก็คลายลง แทนที่ด้วยความขี้โกรธ “พี่น้องของข้าเหียนอู๋ชวง ไม่ใช่คนใจดำไร้คุณธรรม!”

เฟิงจื่อหยางขมวดคิ้ว “ข้าไปใจดำไร้คุณธรรมตอนไหน”

อุ່ซวงกล่าวอย่างขี้โกรธ “เจ้ากล้าพูดหรือว่าเจ้าไม่เคยแต่ก่อน...เจ้ายอมทนดูชินชินแต่งงานกับตวนมู่เซ่อโดยที่ไม่ยอมทำอะไรสักอย่าง เพียงเพื่อต้องการทหารจากแคว้นมู่หลิวภายหลัง...ชินชินถูกตวนมู่หลิวชิงไว้ในพระตำหนักม่อหยาง เจ้าก็ยังไม่ไปช่วยนาง หลังจากนั้นอีก เพื่อขัดขวางแผนการของพวกเราตวนมู่หลิวชิงนางขึ้นไปบนกำแพงเมือง เจ้าถึงกับโก่งคันธนูหมายจะยิงให้นางตาย มาวันนี้นางถูกจงเจิ้ง-หมิงเซวียนกักขังเอาไว้ในจวนสกุลจงเจิ้ง เจ้ามีอำนาจที่จะข่มขู่จงเจิ้งหมิงเซวียนได้ เจ้าก็ยังไม่ไปช่วยเหลือนาง นี่นะหรือจะเรียกว่าไม่ใจดำ นี่นะหรือที่เรียกว่ามีคุณธรรม เจ้าจะมีหน้าไปพบชินชินได้อย่างไร!”

อุ່ซวงโมโหจนถึงขีดสุด โทสะภายในใจพลุ่งพล่านออกมา ความอัดอั้นจากการที่หาชินชินไม่พบในวันนี้ระเบิดออกมา เขาสะบัดแขนเสื้อ กวาดถ้วยน้ำชาที่อยู่บนโต๊ะหล่นลงพื้นแตกกระจาย

ถ้วยน้ำชาแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย เสียงกระเบื้องแตกฟุ้งแล้วน่าตกใจ

เฟิงจื่อหยางนั่งอย่างเงิบสงบบ เหม่อมองไปไกล สายตา
ไม่มีจุดหมาย มือที่วางอยู่ตรงพนักวางแขนกำหมัดแน่น

ทุกเรื่องที่อู่ซวงกล่าวออกมา ล้วนแล้วแต่ทำให้เขา
เจ็บปวดใจอย่างลึกซึ้งที่สุด เขารู้สึกเหมือนถูกคนเปิดบาดแผล
ของเขาขึ้นมาอีกครั้ง ทำให้เหวอะหะแล้วโปะเกลือลงไป ให้
เขาเจ็บปวดจนไม่อยากจะมีชีวิตอยู่

อู่ซวงก้มหน้าอย่างไร้เรี่ยวแรง พิมพ์ว่า “วันนี้ ชินชิน
หายไปแล้ว นางไม่อยู่ที่จวนสกุลจงเจิ้ง ข้าส่งคนไปเสาะหานาง
ทั่วทั้งเมืองเป่ย์จี้ก็ไม่พบ...”

เฟิงจื่อหยางทอดถอนใจ “อู่ซวง ชินชินนาง...”

“อู่ซวง...”

เสียงหวานใสหนึ่งดั่งขึ้น

อู่ซวงสะท้านไปทั้งร่าง หันขวับกลับไปมองทางหน้าประตู

“ชินชิน...” อู่ซวงส่ายหน้าอย่างไม่อยากที่จะเชื่อ เอ่ยเรียก
เสียงพิมพ์

เขาถึงกับสงสัยว่าภาพตรงหน้าเป็นภาพมายาที่เขา
สร้างขึ้น คนที่เขาตามหาอย่างบ้าคลั่ง ในเวลานี้กลับมาปรากฏ
ตัวอยู่ตรงหน้าเขา

ตัวอียาน

เมื่อข้าข้ามภพมาเป็นสตรี ท่ามกลางบุรุษผู้เลศล้ำ 6

两世情缘

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

两世情缘

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

桔子面条 Ju Zi Mian Tiao.

เมื่อข้าข้ามภพมาเป็นสตรี ท่ามกลางบุรุษผู้เลศล้ำ เล่ม 6 / 桔子面条 Ju Zi Mian Tiao: เขียน;

เวลาไม่เข้าแล้ว: แปลจาก 两世情缘 .— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์, 2567.

(1) 461 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. เวลาไม่เข้าแล้ว, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-6861-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกต • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการต้นฉบับ Yiwha H.

พิสูจน์อักษร สุพิชา อัครเสนา

ราคา 199 บาท